Καρναβάλια και πρόοδος

written by Μάκης Μανέτας | 25.02.2020

Κοιτώντας τα Καρναβαλίστικα μού ‘ρθαν στο μυαλό εικόνες παλιές που με σπρώξαν να γράψω τα παρακάτω…

Ό,τι και δεινά να έχει φέρει στην ανθρωπότητα το πισωγύρισμα που ξεκίνησε με τον ψυχρό πόλεμο υπάρχουν χιλιάδες μικρά αλλά σημαντικά βήματα που στεριώνουν μια καλύτερη ζωή σε περιοχές και αντιλήψεις που ήταν αδιανόητα μερικά χρόνια πριν. Πατήματα ματωμένα, μποδισμένα, σε κακοτράχαλα μονοπάτια του ανθρώπινου μυαλού υπερπηδώντας τις δύσβατες παραδόσεις και “αξίες ηθικές” που στοίχειωναν την πολυχρησιμοποιούμενη από τους χωροφυλάκους “δημόσια αιδώ”.

Είχαμε στο Μαντούκι ένα παιδί με φτιαξιά και τίρο όμορφα που του άρεσαν τ’ αγόρια.
Γυναικωτό τον φώναζαν οι νοικοκυράδες, Τζιώρτζιο τα κορίτσια που αποζήταγαν τη παρέα του και μοιραζόταν τα μυστικά τους, γιατί ήξερε τα πάντα στη γειτονιά.

Είχε μονάχα δυο-τρεις μακρόσυρτες ουλές στην πλάτη απ’ τον πατέρα του που πήγε να τον σφάξει σαν του σφύριξαν ότι “ξεστράτισε” ο γιος του.
Τον γλύτωσε η μαύρη η μάνα του η κερά θέκλα που μπήκε στη μέση μέχρι να πηδήξει απ’ το παράθυρο ο μικρός.

Αριστερός, με συλλήψεις και διώξεις, ο μαστρο-Ντίνος, που μιλούσε για το Στάλιν και αναρίτσιαινε, άνθρωπος τίμιος και χτίστης μαγγιώρος, έφυγε την άλλη νύχτα

από το σπίτι και τράβηξε στον Πειραιά που δούλευε πριν τον εμφύλιο για να τους συντηρήσει από μακριά.
Δε γινόταν ν' αντέξει τέτοια "ντροπή". Γι' αυτόν επανάσταση κι ανατροπές γινόταν από άντρες με αρχίδια μοναχά κι όχι από "άρρωστους".
Γιατί έτσι έγραφε στη γυναίκα του, "Έγιανε ο γιος μου;".

Από την παρέα, την τσέτα δεν τον πείραζαν. Οι περισσότεροι είχαν ήδη πάει με ξένους τουρίστες στη Μίνα και βγάζαν χαρτζηλίκι και δώρα, ρολόγια, καδένες κλπ., οπότε δεν εύρισκαν το λόγο να τον περιπαίξουν.

Μια αυλή μάς χώριζε με το Γιώργο και ήταν φίλος με την αδελφή μου που καμμιά φορά με κουβάλαγε στο σπιτικό τους.

Από τα Χριστούγεννα ακόμα ετοίμαζε τις τουαλέτες που θα φόραγε στα καρναβάλια. Ερχόταν και ένα φίλος του από τη Γαρίτσα, που είχε βγει πια ανοιχτά στην πιάτσα και έφτιαχνε και τα φρύδια του, ο Τάκης, που όλοι τον έλεγαν Τάνκι, και μετά πήγε στην Αθήνα και χάθηκε.

Μαντάριζαν μαζί, περνούσαν σταυροβελονιές, κοιτάζαν περιοδικά Ρομάντζα και θησαυρούς αλλά και ξένα από του Μπούρα. Μήνες παιδευόντουσαν για τη χαρά λίγων ωρών να φλερτάρουν με άλλους μάσκαρες. Σε δυο-τρεις χορούς στο Φοίνικα, στου Βασίλη και στην παρέλαση της Κυριακής. Μήνες για να αισθανθούν μες στο πετσί τους, να νοιώσουν γυναίκες όπως ποθούσαν να είναι.

Έλεγες πως αυτή ή η ετοιμασία και η παρουσία σα μάσκαρες ήταν όλη τους η ζωή. Τώρα δεν θα είχαν κανένα πρόβλημα να βγουν ανοιχτά να εκδηλώσουν αυτό που πραγματικά είναι.

Ήρθε και το '68, φουντώσαν τα κλαδικά και περιθωριακά κινήματα και δεν άργησαν οι εξελίξεις. Ακόμη και στη Νομαρχία περάσαν σαν εκπαιδευόμενοι υπάλληλοι πρόσφατα, αγόρια που είχαν γυναικεία χαρακτηριστικά και ντυσίματα.
Κανείς δεν ενοχλήθηκε κανείς δεν τους ενόχλησε.
Περάσαμε από την ανοχή στην αποδοχή και τώρα πια στην ισοτιμία και στον "γάμο για όλους" που νομοθετήθηκε ήδη σε αρκετές χώρες.

Ο Γιώργος πέρασε περιπέτειες στο Λιμάνι που το θεωρούσε φέουδό του, εκεί όπου ένας πλούσιος γέροντας με το φίλο του που κάθε βράδυ έκανε αργή περατζάδα με το μαύρο αριστοκρατικό του αυτοκίνητο για να ψωνίσει ναύτες.

Ήταν μοιρασμένη τίμια η πιάτσα. Οι τρεις αδελφές χαμηλά, η Κ. ψηλότερα στην ανηφόρα μ' ένα μαξιλάρι κι ένα σεντόνι στη μεγάλη τσάντα της από τα ψώνια.

Μετά το στρατό δούλεψε λατζέρης σε ξενοδοχεία και τον πήραν στην Αθήνα για βοηθό μάγειρα. Έγινε σεφ, παντρεύτηκε, έχει και δυο θαυμάσια παιδιά.

Έχω συγκρατήσει ακόμη την εικόνα από την κηδεία του πατέρα του, που τον φέραν εδώ με το σκώτι διαλυμένο απ' το κρασί.

Νά ‘χει πέσει μες στη λακούβα με την κάσα και με το πρόσωπο ματωμένο, να τό ‘χει γδάρει με τα νύχια και κραυγές για το κακό που τού ‘κανε στολίζοντας τον εαυτό του με τα χειρότερα επίθετα.
Πόνος πολύς κι ανοιχτός…